

אמר רב פפא:

נא-א ומבארת הגמרא: עיקר שירה, אם הוא בפה או בכלי — **כתנאי**. מחלוקת תנאים הוא.

דתנן במסכת ערכין: המנגנים, אוחזי כלי השיר, בשעת השירה על הקרבן — **עבדי כהנים** היו, דברי רבי מאיר.

רבי יוסי אומר: ישראלים, מאנשי משפחת "בית הפגרים" ומאנשי משפחת "בית צפריא" [כך היו קרויים] הם שהיו אוחזים בכלי השיר.

ואותן משפחות **מאמאום** [שם מקום] היו.

והיו משפחות ישראליות מיוחסות, ללא פגם של ממזרות או חללות, ומפני יחוסם היו **משיאין** את בנותיהם [או אלמנותיהם] לכהונה.

רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר: אותם אוחזי כלי השיר — **לויים** היו. ורק הם ראויים לשירה בכלי, ולא ישראלים.

מאי לאו, בהא קא מיפלגי רבי מאיר ורבי חנינא בן אנטיגנוס:

דמאן דאמר [רבי מאיר] עבדים היו, קסבר שעיקר שירה הוא בפה, והלויים שוררו בפה, והעבדים נגנו בכלי.

ומאן דאמר [רבי חנינא בן אנטיגנוס] לויים היו, קסבר שעיקר שירה הוא בכלי.

ודוחה הגמרא את דברי רב פפא, האומר שעיקר שירה אם היא בפה או בכלי, מחלוקת תנאים היא.

ו**תסברא** שבכך נחלקו רבי מאיר ורבי חנינא בן אנטיגנוס?

והרי אם כך, לדבריך, רבי יוסי, שאמר ישראלים מיוחסים היו — **מאי קסבר**!?

אי קסבר עיקר שירה בפה — אפילו עבדים נמי.

אי קסבר עיקר שירה בכלי, לויים — אין [כך], ישראלים — לא!

ובהכרח, שלא נחלקו בכך התנאים.

אלא, דכולי עלמא עיקר שירה בפה. וכולם כשרים לשירה בכלי, ואפילו עבדים.

ובהא קא מיפלגי התנאים במשנה במסכת ערכין:

דמר סבר: הכי הוה מעשה, ומר סבר: הכי הוה מעשה. שהחילוק בין שלשת התנאים הוא רק בסיפור המעשה, מי היו המנגנים בכלי, ולא בהלכה מי ראוי לנגן.

ומבארת הגמרא:

למאי נפקא מינה מי היו אותם האנשים, אם אין זה נוגע לדין שירה?

ל"מעלין מדוכן ליוחסין ולמעשר" — קא מיפלגי.

האם מי שעומד במקדש על הדוכן עם הלויים, ומנגן בכלי, ראוי להחשיבו כישראל מיוחס, שאינו צריך בדיקה כדי להשיאו למיוחסת, וכן האם ראוי לתת לו מעשר ראשון בתורת לוי.

מאן דאמר עבדים היו, קסבר שאין מעלין מדוכן ליוחסין, ולא למעשר. שהרי אפילו עבדים ניגנו שם.